

VINCE FLYNN

& KYLE MILLS

Mitch Rapp
musí porazit
ty nejnebezpečnější
protivníky,
proti nimž
se kdy postavil.

HRA
BEZ PRAVIDEL

VINCE
FLYNN
& KYLE MILLS

HRA
BEZ PRAVIDEL

Přeložil Michal Prokop

HRA BEZ PRAVIDEL

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 by Cloak & Dagger Press, Inc.
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Survivor*
(Published by Emily Bestler Books/Atria, New York, 2015)
přeložil © 2016 Michal Prokop
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-453-9 (pdf)

*Vinci Flynnovi,
muži, který se dotkl mnoha životů*

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji svému agentovi Simonu Lipskarovi, že si na mě vzpomněl, když se hovořilo o pokračování série románů s Mitchem Rappem. Děkuji Sloanu Harrisovi a Emily Bestlerové za jejich víru, povzbuzování a přehled. Děkuji matce, Rappově dlouholeté fanynce a vždy poctivé čtenářce. Děkuji Rodu Greggovi za rady ohledně střelných zbraní.

A konečně děkuji Vinceovým přátelům, rodině a fanouškům, kteří si na mě udělali čas. Díky vašemu nadšení a důvěře jsem to nevzdával, ani když mi úkol napsat *Hru bez pravidel* připadal nesplnitelný.

PŘEDEHRA

ISTANBUL
TURECKO

Scott Coleman se odvrátil od barevného monitoru a podíval se doprava. Dodávka měla podle amerických měřítek rozměry spíš jako hračka a dozadu se sotva vešel on se sledovacím vybavením. Ještě těsněji bylo vpředu, kde byl za volantem zaklíněný stokilový Joe Maslick. Na předním skle se shromažďovaly dešťové kapky a ztěžovaly výhled na staré řadové domy a ulici úzkou tak, že pokud jí chtěli projet, museli mít dvě kola na chodníku.

Po několika dnech ježdění městem, kde dobrý řidič srazí méně než tři chodce týdně, už vzdali možnost, že by dokázali sledovat pěší cíl. Místo toho se přesouvali z jednoho zákazu parkování na druhý a pokoušeli se dosáhnout maximální síly signálu sledovací kamery. Ve městě téměř výhradně z kamene to nebylo jednoduché.

„Jak ti je, Joe?“

„Dobře.“

Byla to lež, pochopitelně. Ale byla to očekávaná lež.

Ve skutečnosti byl bývalý příslušník Delta Force nedávno postřelen při přepadení v Kábulu, kde zahynulo mnoho afghánských policistů, a Mitch Rapp se dostal příliš blízko explozi, kterou sám připravil, a byl nucen uzavřít mučivé spojenectví s Louistem Gouldem, zabijákem, jenž zlikvidoval Rappovu rodinu.

Maslick by měl být doma a léčit si rameno, ale trval na tom, aby ho nasadili do této operace. Vzít ho s sebou byl pořádný oříšek. Lékaři se

obávali trvalého poškození nervů, ale občas je lepší co nejdřív usednout zpátky do sedla. Než se začnou vkrádat pochybnosti.

„To rád slyším. Zrovna teď náš cíl vypadá klidně, pohybuje se na sever po celkem otevřené ulici. Zdá se, že tu chvíli zůstaneme, ale buď připravený vyrazit.“

„Jasně.“

Maslickovy jednoslovné odpovědi nijak nesouvisely s bolestí v jeho paži, která musela být značná. Odjakživa nerad spojoval víc než dvě až tři slova, pokud to nebylo absolutně nezbytné.

Coleman se otočil zpátky k monitoru, přimontovanému na stěnu dodávky. Obraz se divoce kolébal podle toho, jak se pohybovala ruka s kabelkou, ve které byla ukryta kamera. Nebe. Divoká kočka ležící na popelnici. Silné kotníky přetékající z pohodlných bot.

Nohy a obuv patřily Bebe Kincaidové, kypré šedovlasé ženě, která byla tou nejméně pravděpodobnou zaměstnankyní jeho firmy SEAL demolice a záchranné práce. Celý dospělý život působila u FBI jako odbornice na sledování, a to na základě dvou vrozených darů. Díky tuctovému vzezření, beztvare postavě a mírně shrbenému držení těla byla stejně anonymní jako požární hydrant. Ještě důležitější však byla její fotografická paměť.

Tato charakteristika se často používá u lidí, kteří málo zapomínají, ale u Bebe platila sto procentně. Psychologové FBI jí kvůli dokonalé paměti dokonce umožnili předčasný odchod do penze. Čím byla starší, tím těžší pro ni bylo rozlišovat mezi věcmi, které se staly včera, a těmi, které se udály před lety, či dokonce desetiletími. Pro ni byly všechny vzpomínky stejně živé. Pro FBI již tedy nepracovala, ale Mitch Rapp jí stačil zatelefonovat dřív, než si vyklidila psací stůl.

Coleman musel přiznat, že ho poněkud zarazilo, když se žena, která mu připomněla jeho matku, objevila v nenápadných dveřích jeho firmy, aby mu poděkovala nejen za práci, ale také za její blahodárny vliv na duševní zdraví. Rapp měl jako obvyčejně pravdu. Bebe by měli vyvažovat zlatem.

Coleman se podíval na druhý monitor se satelitním obrazem Istanbulu, na němž modrá tečka označovala Bebeinu pozici. Náhle zahnula

ostře doleva a vydala se po schodech k nábřeží. „Dobře, Joe. Odbočila východním směrem, takže ji ztratíme. Nemůžeme se přiblížit?“

„Stará paní se nám nějak rozjela,“ poznamenal Maslick a v jeho hlase zaznělo uznání a zároveň podráždění, že musí zpátky do městského provozu.

Když se odlepili od chodníku, Coleman se usmál. Všichni jeho lidé dřív sloužili ve zvláštních jednotkách, zejména v komandech SEALs, Delta Force a u průzkumníků námořní pěchoty. Nebylo však vyloučené, že se správnými zdravotními punčochami by jim Bebe vytřela zrak.

Zapřel se nohou o svou nejmodernější elektroniku, aby zůstal na místě, zatímco se dodávka sunula do deštěm zmáčeného kopce. Na hlavním monitoru Bebeina kamera krátce přejela před muže, kterého sledovali. Nebylo na něm moc k vidění. Sto sedmdesát dva centimetrů, mírně asijské rysy a obyčejný oblek. Ve skutečnosti však byl Vasilij Žutov nejvýše postaveným agentem CIA v ruské Službě vnější rozvědky. Měl krycí jméno Sedící býk a patřil k nejtajnějším a nejobtížněji rekrutovaným spolupracovníkům agentury.

Problém spočíval v tom, že nikdo nevěděl jistě, jestli je jeho identita stále tajemstvím. Ještě horší bylo, že možná nebylo prozrazeno pouze *jeho* krytí. Šlo o krytí prakticky všech spolupracovníků CIA získaných za poslední čtvrtstoletí. Týmy jako ten Colemanův byly rozmístěny po celém světě – a proto bylo možné nanejvýš kvalifikovaně odhadovat, kdo by se stal příštím cílem.

A to všechno kvůli jednomu člověku: zesnulému Josephovi „Ricku“ Rickmanovi.

Rickman posledních osm let sloužil v Džalálábádu a prakticky řídil aktivity CIA v afghánské válce. Říkalo se, že má IQ přes dvě stě, a Coleman s tímto číslem na základě svých zkušeností nepolemizoval.

Rickmanovými rukama prošlo přes miliardu dolarů, které byly použity na nákupy zbraní, uplácení místních politiků a kdovíco ještě. Rick byl v kontaktu s velkou většinou důležitých hráčů v zemi a měl záračnou schopnost sledovat složité síly, které zmítaly regionem. Na otázku ohledně vlivu obchodu s heroinem na nepokoje v zemi by odpověděl přednáškou hodnou absolventa Harvardu. A stejně kompetentně by pohovořil

o drobné rozepři mezi dvěma horskými vesnicemi, o nichž nikdy nikdo neslyšel. Jedinou osobou v agentuře, která mohla doufat, že si udrží přehled o tom, co se děje v Rickmanově hlavě, byla ředitelka CIA Irene Kennedyová, jenže ta se musela věnovat ještě celé řadě jiných záležitostí.

Rickmanův domeček z karet se bohužel minulý měsíc zřítil, když se jeho budovatel úplně pomátl. Nikdo nevěděl, zda za to mohla práce, rodinné problémy nebo prostě afghánský chaos a beznaděj. Vědělo se jen to, že Rickman s Achtařem Durráním, zástupcem ředitele pákistánské tajné služby ISI, připravil plán zrady CIA a lidí, na jejichž straně celý život bojoval.

Rickman zabil své osobní strážce, fingoval vlastní únos a zašel tak daleko, že natočil odporné video, jak ho mučí dva muži představující muslimské extremisty. Na americkou zpravodajskou komunitu zapůsobilo jako výbuch bomby. Vzhledem k jeho neuvěřitelnému intelektu a desítkám let práce na operacích CIA nebylo jasné, k jakým informacím měl přístup a kolik z nich prozradí, až na něj nepřátelé vytáhnou rozpálený pohrabáč. Šířila se panika a mnoho tajných agentů požadovalo ukončení misí, uchýlovalo se na velvyslanectví Spojených států a přitahovalo nechtěnou pozornost k americké špionážní síti.

Během předstíraných výslechů Rickman prozradil řadu jmen, ale zejména jedno vyvolalo v ústředí CIA v Langley hrůzu: Sedící býk. Rusko bylo mimo Rickův operační prostor a totožnost toho člověka patřila k nejpřísněji strážným tajemstvím agentury. Byla to falešná stopa? Dvě bezvýznamná slova, která někde zaslechl a uložil do svého pozoruhodného mozku? Nebo skutečně získal dostatek informací, aby mohl Rusa ohrozit?

Žutov odbočil doleva do boční uličky a Bebe zvětšila odstup. Istanbulské ulice byly v tuto odpolední hodinu většinou plné lidí, jenže oni se teď dostávali do čtvrti tvořené rozpadajícími se neobydlenými domy. Podle kolísavých záběrů kamery byli v dohledu jen dva lidé.

„Joe, sleduješ mapu?“ zeptal se Coleman. „Jde na sever. Můžeme mu nadjet?“

„Možná. Hustý provoz,“ utrousil Maslick a vjel na chodník, aby se vyhnul jiné dodávce.

„Bebe, objíždíme vás,“ oznámil Coleman do mikrofonu připnutého k límci. „Vyjdi z téhle uličky a běž tou vedlejší. Končí na stejném náměstí.“

„Rozumím.“

Peníze byly dobré, ale Coleman začínal uvažovat, jak dlouho se ještě může věnovat sledovací operaci, která mu připadala jako čím dál větší ztráta času. Rickman i Durrání byli mrtví, čímž by to celé mělo skončit. Na druhé straně se nevyplácelo podceňovat Rickmanovu schopnost plánovat patnáct tahů dopředu. Všichni v agentuře byli přesvědčeni, že do oběhu se dostalo víc tajných informací, než ukazovalo video z mučení, které Rickman umístil na internet. Kennedyová zašla ještě o krok dál. Obávala se, že Rickman mohl připravit pokračování odvety vůči agentuře i pro případ, že by sám zahynul. Colemanovi to připadalo trochu paranoidní, jenže on byl jenom voják. Vymyšlení strategie raději nechá na Kennedyové a Rappovi. Jsou v tom dobří.

„Scottie,“ ozvala se Bebe z vysílačky, „vidíš to?“

Kývající se obraz, na který si Coleman už zvykl, se ustálil, neboť namířila kameru v kabelce na muže v kožené bundě a džínách. Zapaloval si cigaretu a vypadal zhruba stejně jako přibližně milion dalších Turků v jeho věku, kteří ve městě žili.

„Už jsem ho viděla,“ hlásila Bebe. „Předevčírem. Na té nákupní ulici. Vyšel z jednoho krámků, sledoval subjekt šest a půl bloku a potom odbočil.“

Coleman polohlasně zaklel, zatímco muž ležérně vešel do uličky, v níž zmizel Rus. Normálně by se zeptal, jestli si je jistá, ale nemělo to smysl. Nikdo si nevzpomínal, že by si Bebe někdy spletla obličej.

„Co myslíš, Bebe? Je nějaká šance, že by to mohla být náhoda?“

„Milion k jedné.“

„Fajn. Pokračuj do vedlejší uličky a uvidíme, jestli se ten člověk nesejde s někým dalším, koho poznáš.“

„Jdu na to,“ odpověděla.

Coleman sáhl pro satelitní telefon a měl trochu neblahé tušení. Tohle se Rappovi nebude líbit.

1

FARMA
POBLÍŽ HARPERS FERRY
ZÁPADNÍ VIRGINIE
USA

Kennedyová se v bezpečném domě začínala cítit jako ve vězení. Vyslechla už tolik pooperačních hlášení, že by je sotva dokázala spočítat, ale za více než třicet let její kariéry v CIA to muselo být trojciferné číslo. Štiplavý cigaretový kouř, přemíra kávy, nedostatek spánku a málo cvičení, to vše v ní vyvolávalo nepříjemně povědomou paniku. Potřebovala vypadnout. Opravdu potrebovala. Jako ředitelka CIA však prostě nemohla zmizet na celý týden.

Celé dny trávila v Langley za zamčenými zvukotěsnými dveřmi své kanceláře v šestém patře a pokoušela se zvládnout zmatek, pro který se vžilo označení Rickmanova aféra. Řada lidí překvapeně zvedala obočí. Škody byly značné, ale jako vždy v podobných situacích otázka zněla, jak strašné to doopravdy je.

Kennedyová nevyčítala Rappovi, že zabil jejího šéfa blízkovýchodních tajných operací. Dopravit ho z Pákistánu by bylo problematické, zejména po smrti toho věrolomného mizery generálporučíka Durráního. Kdyby Rapp dokázal udržet Rickmana naživu, zvrácený intelekt toho muže by dokázal zasít tolik dezinformací a nesouladu, že by se jimi užírala celá CIA, ještě než by vůbec skončil. Ne, lepší bylo vyřadit Rickmana ze hry. Jak s oblibou říkal Hurley, „mrtví nešíří žádné lži“.

Kennedyová se během dnů za zamčenými dveřmi pokoušela zpracovat

informace, kterých se jim dostalo pomálu. V domě generálporučíka Durráního ukořistil Rapp notebook a několik harddisků. Patřily Rickmanovi a její nejlepší lidé se teď zabývali zakódovanými soubory CIA a snažili se odhalit, kterým spolupracovníkům, operativcům a agentům hrozí prozrazení. Obavy vzbuzovala zejména jedna citlivá operace a již se objevily náznaky, že by mohlo dojít k vykolejení, což bylo v tomto případě velmi příhodné přirovnání.

„Co s ním budeme dělat?“

Kennedyová pomalu zavřela červenou složku na kuchyňském stole, sundala si brýle s hnědými obroučkami a promnula si unavené oči.

Mike Nash před ni postavil čerstvý šálek čaje a posadil se.

„Děkuji vám.“ Po chvíli dodala: „Nevím, co s ním budeme dělat. Prozatím jsem to nechala na nich dvou.“

Nash vyhlédl posuvnými dveřmi do míst, kde Mitche Rappa a Stana Hurleyho halila noc. Kennedyová je donutila chodit kouřit ven. Nash si nebyl jistý, ale možná taky pili bourbon. „Gouldem se nezabývám. Samozřejmě mi není jedno, co s ním budeme dělat, ale teď mě víc trápí, co vymyslíme s Mitchem.“

Kennedyová byla z těchto řečí stále unavenější. S psychiatrem agentury mluvila o napětí, které mezi Nashem a Rappem panovalo po většinu času, kdy spolupracovali. Rapp byl o pár let starší a obratným manévrováním se zasloužil o konec Nashovy kariéry v utajení. Způsob a důvody byly trochu komplikované, ale nakonec to bylo vcelku ušlechtilé gesto. Nash měl manželku a čtyři děti a Rapp nechtěl, aby se rodina rozpadla kvůli nebezpečnému životu, který mohl vést někdo jiný. Nash měl dojem, že ho Rapp zradil. Jejich vzájemná blízkost se přirozeně vytrácela, protože Rapp sdílel stále méně detailů o operacích s přítelem, který teď trávil víc času v Langley a na Kapitolu.

„Vím, že vás to trápí,“ řekla Kennedyová, „ale už se je nepokoušejte řídit. Věřte mi. Já jsem se o to snažila dvacet let a maximálně ho můžu někam postrčit.“

Nash se zamračil. „Skončí jako Stan. Zahořklý a osamělý stařec, co umírá na rakovinu plic. Podívejte se na Stana... ani teď si s tím zatraceným kouřením nedá pokoj.“

„Nikoho nesuďte, Mikeu,“ napomenula ho Kennedyová unaveně. „Hodně si prožil. Do toho, jak se rozhodne odejít, nikomu nic není.“

„Ale Mitch... tam není o čem mluvit. Je jasné, kam směřuje.“

Kennedyová se nad tím dlouze zamyslela a napila se čaje. „Ne všichni toužíme po domě na předměstí a práci od devíti do pěti. O něm se to rozhodně říct nedá.“

„To ne, ale kdykoli někam vyrazí, šance jsou proti němu.“

„Taky jsem si to myslela,“ usmála se Kennedyová. „A pak jsem dospěla k velmi prostému zjištění...“

„Jakému?“

„Že přežívá.“

2

NAD ISTANBULEM TURECKO

Letoun CIA Gulfstream G550 se pomalu nakláněl a Mitch Rapp Lvylhlédli z okna. Přímo pod nimi se nacházel Bospor plný bílých stop za loděmi a přetaťý mostem mezi Asií a Evropou. Byl to známý obrázek – hustě zastavěné čtvrti, ulice ucpané dopravou a starobylé mešity coby symbol náboženství, které rozvrátili zlí lidé.

Letadlo se dostalo do oparu, jenž omezil výhled. Rapp se opřel, zavřel oči a zavzpomínal na dobu, kdy tu byl poprvé. Na své první zabítí před mnoha lety.

Ten muž se jmenoval Šaríf. Navenek šlo o úspěšného a velmi uznávaného realitního investora. Ve skutečnosti jeho rozsáhlé portfolio nemovitostí sloužilo k praní stovek milionů dolarů, které vydělával prodejem zbraní komukoli, kdo přistoupil na jeho ceny. Podrobnosti z likvidace Rappovi kupodivu utkvěly v paměti spolehlivěji než všechny pozdější akce. Pořád cítil malý byt, který mu CIA pronajala přes řetězec nastrčených firem. Pamatoval si pistoli Beretta 92F, která mu tehdy připadala těžší a chladnější než při nácviiku.

Vzpomínka na detaily operace vyvolala na jeho rtech sotva patrný a mírně zahanbený úsměv. Úplně opustil plán Stana Hurleyho, částečně z mladické arogance a zčásti proto, aby tomu člověku mohl ukázat prostředník. Teď mu připadalo beznadějně amatérské, že tehdy sledoval cíl do parku, o kterém měl jen povrchní znalosti. A použití několika

nábojů, ačkoli by stačil jediný, mu Hurley vyčítal dodnes, když se napil přes míru. Bohužel oprávněně.

V mladém věku čtyřicetiletý Rapp patřil k nejlépe vycvičeným a nejtalentovanějším zabijákům na planetě. O dvě desetiletí později si však uvědomoval, jak nezkušený a přehnaně sebevědomý tenkrát býval. Nebylo divu, že mu nevrly stařík vyčínil.

Za normálních okolností letadla Rappa uspávala. Dával přednost řevu C-130, ale co gulfstreamu scházelo na hlučnosti, to vynahrazovala pohodlná kožená sedadla. Tentokrát však během celého letu ze Spojených států ani oko nezamhouřil... Hlavou se mu honilo tolik věcí.

Především tu byl Stan Hurley – muž, jehož kdysi nenáviděl a který se po Šarífově likvidaci nepochybně chtěl nejnovějšího člena týmu Orion tiše zbavit. Rapp se na to nikdy nezeptal, ale dokázal si představit, jak se kvůli tomu Hurley a Kennedyová do krve pohádali. Starý paprika křičel, že se Rapp vymyká kontrole, a Kennedyová klidně upozorňovala na potenciál mladého rekruta. Bylo zajímavé domýšlet, co by se stalo, kdyby tento argument nezapůsobil. Kdo by získal převahu? On, nebo Hurley?

Tato otázka zůstane navěky nezodpovězená. Jeho starý přítel zanedlouho skoná. Rapp cítil pach smrti na míle daleko a Hurley jej kolem sebe šířil. Stejně jako se to nakonec stane každému. I jeho to jednou potká.

Rapp otevřel oči, ale neobtěžoval se znovu vyhlédnout z okna. Zaobírat se Hurleyho rakovinou byla ztráta času. Neměl na ni žádný vliv a musel hasit větší požáry.

Z hlášení Scotta Colemana před dvěma hodinami vyplývalo, že Rusové zintenzivnili sledování Sedícího býka. A co se týkalo problémů, byla to jenom špička ledovce. Znepokojivé bylo především to, *proč* se na toho muže najednou pověsili. Určitě nejen kvůli krátké zmínce o krycím jménu v Rickmanově videu. Ruská Federální služba bezpečnosti, FSB, nemohla mít tušení, že jde o Vasilije Žutova. Ne, jediné vysvětlení znělo, že Rickman prozradil ještě jiné tajné informace, než mu Rapp prostřelil hlavu. Jenomže kolik?

Kabinu vyplnil hukot podvozku. Rapp z mysli vytěsnil tisícovku katastrofických scénářů, které soupeřily o jeho pozornost, a zaměřil se na

bezprostřední problém. FSB Žutova určitě sledovala s cílem zjistit, jestli je nedovede k něčemu zajímavému, avšak Colemanův tým zaznamenal aktivity naznačující, že Rusové možná chystají jeho zadržení.

Otázka zněla, co se s tím dá dělat. Žutov nevěděl nic mimořádně užitečného o síti CIA a jeho krytí už stejně bylo prozrazené. Jako nejpravděpodobnější varianta se tedy jevilo, že ho kancelářští bojovníci z Langley nechají na pospas FSB. Prostě další padlý ve hře, kterou s Rusy hrají už skoro tři čtvrtě století.

Pro Rappa – a trochu méně pro Kennedyovou – to byla nepřijatelná oběť. Sedící byk se vystavoval nebezpečí, aby CIA pomohl čelit nepředvídatelným a často sebezničujícím impulsům z Ruska. Rapp během let přišel do styku s mnoha tajnými spolupracovníky, kteří zradili vlast kvůli penězům, sexu nebo mstě. Mohli být užiteční, avšak nikdy si nezískali důvěru nebo cokoli jiného než pohrdání.

Žutov byl jiný. Jako vlastenec miloval svou zemi a věřil, že může být ve světě pozitivní silou. Od začátku dával jasně na srozuměnou, že neprozradí žádná vojenská tajemství, a odmítal jakoukoli odměnu. Rapp ho obdivoval a nepřicházelo v úvahu, že by toho muže nechal na holičkách.

Kolik takových Sedících byků existovalo? Všichni agenti, které Rickman prozradil ve svém falešném videu z mučení, mezitím buď zmizeli, byli mrtví, uchýlili se na americkou ambasádu nebo na ně dohlížel tým jako ten Colemanův. Co ještě Rick věděl? Koho dalšího kompromitoval, než ho Rapp zabil?

Když dosedali na jedinou dráhu soukromého letiště, rozpršelo se. Během pojíždění Rapp došel dopředu, vyzvedl si ve skřínce sportovní tašku a čekal, až letadlo zastaví vedle parkoviště s několika automobily. Průchod do kokpitu zůstal zavřený, čemuž dával přednost, a tak si sám otevřel dveře a seskočil dolů.

Rychlá obhlídka okolí neodhalila žádný pohyb. Všechna auta zřejmě byla prázdná a podle slibu ho nikdo z letiště nepřišel přivítat. Rapp si zdvihl límec kožené bundy, aby si zakryl obličej nejen před lidmi z věže, ale i před svými vlastními piloty.

Otlučný ford stál přesně tam, kde měl podle Colemana stát, osamoceně ve východním koutu parkoviště. Rapp hodil tašku dozadu a usedl

za volant. Klíčky byly v zapalování a v přihrádce čekal ohmataný pas s příslušnými vstupními razítky, podle kterého se jmenoval Mitch Kruse.

Nastartoval, vyjel na silnici a během vytáčení čísla dodržoval povolenou rychlost. Volaný se ozval po prvním zazvonění.

„Jak se ti líbí auto?“ zajímal se Scott Coleman.

„Vynikající. Jaká je situace? Chystají se naši konkurenti přejít do akce?“ Telefon byl šifrovací, ale ani jeden z nich technice nedůvěřoval. Vzhledem k tomu, že Národní bezpečnostní agentura, NSA, byla posedlá sledováním veškeré mobilní komunikace na světě, využívali při rozhovoru jeho krycí totožnost obchodního zástupce.

„Před hodinou bych řekl, že nás situace netlačí. Teď to ale začíná vypadat naléhavěji. Jsem rád, že jsi nám přijel pomoci s uzavřením dohody.“

Rapp zvládl pětadvacet kilometrů do centra poměrně rychle. Coleman mu na mobil poslal svoje souřadnice a poté mu sděloval instrukce prostřednictvím sluchátka ukrytého na hranici plnovousu a rozčuchaných vlasů. V Istanbulu je třeba využít každé příležitosti k zaparkování, a tak Rapp zastavil za nepoužívaným lešením a vystoupil do studeného mrholení.

Chodník byl pochopitelně plný lidí, ale nikdo mu nevěnoval pozornost, když si zapálil cigaretu a vkročil do jízdni dráhy. Kožená bunda a tmavé džíny přesně odpovídaly istanbulské módě. Díky černým vlasům a tmavé pleti se zařadil k místním obyvatelům, kteří se spěchali ukrýt před deštěm.

Mraky byly příliš husté na to, aby se dala stanovit přesná poloha slunce, ale Rapp odhadoval, že před pěti minutami kleslo pod obzor. Blížily se čelní reflektory, jejich záře se odrážela od vlhké dlažby, a přinutily ho zrychlit. Tehdy k tomu dojde – v krátkém období dezorientace, kdy primitivní část lidského mozku přechází ze dne na noc.

Chodců ubylo, když se dostal do oblasti se zavřenými prodejny elektroniky a stavebnin. Sedící byk určitě ví o Rickmanově videu, ale nezná vlastní krycí jméno a nemá důvod předpokládat, že by člověk z Džalálábádu tušil něco o jeho existenci. Kvůli tomu pořád celkem klidně chodí touto pokojnou částí Istanbulu z práce domů. Šarífa zradil

podobně lehkovážný zvyk venčit psa každý den ráno ve stejnou hodinu v jednom parku. A jak to s ním dopadlo.

Mechanický hlas Rappovi stále udělovat pokyny do sluchátka. Po dalších třech minutách Rapp zpozoroval rozostřenou, ale nezaměnitelnou siluetu Joes Maslicka za volantem bílé dodávky.

Zpomalil a vytočil Colemanovo číslo, přičemž se rozhlížel, jako kdyby se ztratil.

„Už jsi tady?“ zeptal se Coleman místo pozdravu. „Schůzka co nevidět začne.“

„Jsem třicet vteřin od vás.“

„Co kdybys šel zadem?“

Rapp ukončil hovor, obešel dodávku, otevřel dveře a vklouzl do těsného prostoru. Maslick se ani neohlédl a místo toho přes mokré čelní sklo dál pozoroval ulici. Coleman si částečně stáhl sluchátka a ukázal na kývající se obraz na jednom monitoru.

„Bebe pořád sleduje Žutova. Podle toho, co jsme viděli v posledních několika dnech, teď půjde dalšími dvěma ulicemi a pak šikmo přes malé náměstí. Na jeho severní straně parkuje dodávka se dvěma muži na předních sedadlech. Nedá se poznat, jestli je někdo vzadu. Jsou tam už půl hodiny, což je přibližné zdržení Žutovova programu, když se zastaví na kávu. Dneska se našťestí zastavil.“

Rapp přikývl. „Přepoj mě na Bebe.“

Coleman zmáčkl přepínač na konzoli před sebou a podal mu mikrofon ze svého límce. Důkladně šifrovaný rádiový signál necestoval daleko, a tak měl Rapp pocit těsnějšího kontaktu, než kdyby mluvil do telefonu.

„Bebe, až budeš přicházet na náměstí, zpomal. Nechci, abys byla blízko, až se to stane.“

„Díky, Mitchi.“ Úleva v hlase byla patrná i přes praskání. „Budu subjekt sledovat co nejdéle a dám ti vědět, kdyby se něco změnilo.“

Rapp podal mikrofon zpátky Colemanovi, přesunul se dopředu a vklouzl na sedadlo spolujezdce. „Tak dobře, Joe. Jdeme na to.“

3

ISLÁMÁBÁD PÁKISTÁN

Doktorka Irene Kennedyová četla e-mail s hlášením o událostech v Istanbulu na tabletu, který měla položený na klíně. Život nebo smrt Sedícího býka, dříve náležející k nejvyšším prioritám CIA, teď byly skoro nepodstatné. Jeho situace byla spíš důležitým indikátorem, že došlo na nejhorší variantu, kterou si Kennedyová dokázala představit. Bylo to stále pravděpodobnější. Co se mohlo pokazit, to se nevyhnutelně pokazilo. Strašně, katastrofálně pokazilo.

Vypnula tablet, odložila jej na sedadlo vedle sebe a dívala se přímo dopředu na vlastní mlhavý obraz. Neprůstřelné sklo v limuzíně bylo tmavě tónované, oddělovalo ji od řidiče a měnilo slunečné islámábádské ulice v nejasné šmouhy. Věděla, že dva vozy vpředu a nejméně tři za nimi jsou plné dobře vyzbrojených a vycvičených mužů. Trasa byla pro její kolonu částečně vyčištěna a bitevní vrtulník Bell AH-1 Cobra je doprovázel tak nízko, že jeho rotory rozechvívaly automobil kolem ní.

Moderní stát Pákistán vznikl v roce 1947 z muslimských oblastí Britské Indie. V následujících desetiletích se stal šestou nejlidnatější zemí na světě s více než 180 miliony obyvatel. Ale zatímco Indie usilovala o modernizaci a demokratizaci, její soused prožil většinu svých dějin pod vládou diktátorů a náboženských extremistů.

Nyní obrovská země balancovala na pokraji zhroutilí. Mocné fundamentalistické proudy ohrožovaly vládu, působila zde řada teroristických skupin a sever se téměř vymkl kontrole.

Vzhledem k hospodářskému zhroucení, rostoucí agresivitě teroristů a vyhocení paranoie vůči Indii bylo pochopitelné, že Pákistánci hledají řád a stabilitu u jakékoli organizace, která neváhá přijít s takovými plánnými sliby.

Těmito organizacemi naneštěstí byly armáda a aparát výzvědné služby. Obě získaly takový vliv, že pro civilní vládu – i pro Spojené státy – bylo skoro nemožné udržet si přehled o jejich činnosti. Chaos v Pákistánu začínal být nevladatelný. Schylovalo se ke katastrofě, kterou už Kennedyová považovala za neodvratnou.

Za normálních okolností by ve Washingtonu prosazovala politiku zadržování. Ta ale nebyla z mnoha důvodů možná. Pohyby amerických vojáků a materiálu v oblasti byly klíčové pro válku proti terorismu. Pákistán měl jednu z největších a nejhůře ovládaných armád na světě. Oba tyto problémy však bledly vedle skutečnosti, že pákistánská vláda vlastnila přes stovku jaderných hlavic.

V mnoha ohledech to byl učebnicový příklad nezamýšlených důsledků americké zahraniční politiky. Spojené státy do země nalily miliardy dolarů kvůli boji se Sověty po jejich invazi do Afghánistánu, ale v anti-komunistickém zápalu nevnímaly, že podstatná část těchto peněz proudí do pákistánského programu výroby zbraní hromadného ničení.

Toto sebezničující chování přetrvávalo. Amerika pumpovala peníze do země, která vytvořila – a stále tiše podporovala – Tálibán. Do země, která prodávala jadernou technologii Libyi, Íránu a Severní Koreji. Do země, která ukrývala Usámu bin Ládina a teď hostila nejnebezpečnější teroristické organizace na světě.

Prostou skutečností bylo, že stále nevykonnější muže a ženy ve Washingtonu nezajímala těžká rozhodnutí nezbytná pro vítězství v boji s extremismem. Pákistán dál požadoval americké dolary pod záminkou udržení svého jaderného arzenálu v bezpečí a američtí politici slepě platili a doufali, že to bude stačit k udržení pokličky na hrnci až do dalšího volebního období.

Ale opravdu to *stačilo*? Hrozby představované pákistánským nukleárním programem teď byly všude: nehoda, kterou by si Indie mohla vykládat jako útok, jaderná hlavička v rukou jedné z mnoha místních teroris-

tických skupin, či dokonce puč, po němž by se celého arzenálu zmocnila fundamentalistická vláda.

A uprostřed toho všeho se nacházela organizace s ústředím za nenápadnou bránou, k níž kolona směřovala. Pákistánská tajná služba ISI.

Její řidič nezpomalil, když se přiblížili ke skupině mužů se psy a nízkými vozíky se zrcadly pro odhalování výbušnin. Místo aby je znepokojila řítící se vozidla, ustoupili stranou a pozdravili Kennedyovou předpisovým salutováním. Nepochybně to měla být zdvořilost – uznání, že na Američanku v jejím postavení se běžné postupy nevztahují. Zároveň tím ale uznávali, že zpomalením by se její vůz vystavil nebezpečí raketového útoku.

Jakmile byli uvnitř, Kennedyová stáhla okénko a prohlížela si zastřižené trávníky, fontány a udržované obytné budovy. Pokaždé ji zarazilo, že místo vypadá spíš jako univerzitní areál než sídlo jedné z nejnebezpečnějších a nejuzavřenějších výzvědných agentur na světě. Třeba tu v budoucnu někdo z jejích nástupců uvidí zástupy mladých lidí s batohy plnými učebnic. Doufala v to. Jenomže teď tento idylický svět ležel tisíc let daleko.

Vedoucí vůz se odpojil a limuzína zastavila u velké moderní budovy, před kterou stál jediný muž. Spěchal jí otevřít dveře, a když vystoupila, uctivě kývl hlavou.

„Doktoro Kennedyová, vítejte. Jsem asistent generála Tádže, Kabir Gadaj.“ Natáhl ruku a ona mu jí potřásla. Jeho sevření vyzařovalo zkušenosť stejně jako přívětivý úsměv. Podle své složky v CIA byl Gadaj velice vzdělaný umírněný muslim, který nedávno oslavil čtyřiatřicáté narozeniny. Na univerzitě hrál špičkově kriket a po škole odsloužil pět let v ozbrojených silách, z toho dva u zvláštních jednotek. Kromě toho měl nádhernou ženu a jeho děti ze školy nosily výborné známky. Ve všech ohledech se mu dařilo.

S výjimkou dosud silné tělesné konstituce se působení v armádě na Gadajovi už nijak neprojevovalo. Jeho oblek vypadal jako od Brooks Brothers, vlasy měl elegantně zastřižené těsně přes uši a na vcelku pohledném obličejí scházel knír, kterým se pyšnili mnozí jeho kolegové.

„Pojďte za mnou, prosím,“ požádal a vedl ji do prostorného kruhového

vestibulu, kde jediný strážný zřejmě odmítal být jen pohlédnout jejich směrem. Gadajův hlas provázela tichá ozvěna, když mluvil o architektuře budovy, založení ISI důstojníkem britské armády na konci čtyřicátých let dvacátého století a důležitosti organizace pro to, co optimisticky nazval pokračujícím pákistánským úspěchem.

Samozřejmě dbal na to, aby jeho historický výklad nebyl kontroverzní a aspoň trochu návštěvníci pobavil, zatímco výtah stoupal do nejvyššího patra. Nezmínil se o tom, že masivní expanze služby byla financována dolary, které měli dostat mudžahedíni bojující proti Sovětům. Nebo o Křídle S, volném sdružení převážně bývalých operativních důstojníků ISI, pověřených udržováním kontaktů s teroristickými skupinami. A už vůbec se nezmínil o tom, že moc ISI narostla do té míry, že ji bývalý pákistánský prezident označil za stát ve státě.

Dveře výtahu se otevřely a Gadaj vystoupil na chodbu, kterou před jejím příchodem zjevně vyklidili. Ahmed Tádž sídlil až na konci a Gadaj ji provedl vnější kanceláří.

„Rád jsem vás poznal,“ řekl, než před ní otevřel dveře k řediteli ISI. „Doufám, že se brzy zase uvidíme.“

Kennedyová se zdvořile usmála a překročila práh. Ahmed Tádž ihned vstal pozza stolu a s nataženou rukou zamířil k ní.

„Jako vždycky je skvělé vás vidět, Irene. Děkuji, že jste vážila cestu. Doufám, že nebyla moc nudná.“

„Bylo příjemné utéct z kanceláře, Ahmede. Předpokládám, že vy jste jeden z mála lidí, kteří to pochopí.“

„Přesně tak,“ pronesl chápavě a pokynul k uskupení gaučů před třemi kamennými krby. Okázalost kanceláře naprosto odporovala moderní architektuře budovy. Byla nejméně čtyřikrát větší než pracovna Kennedyové a stěny zdobilo dřevěné obložení. V početných knihovnách se skvěly fotografie a další upomínkové předměty, ale knih bylo pomálu.

„Čaj?“

„Ano, děkuji vám.“

Kennedyová sledovala, jak Tádž nalévá nápoj. Dojem z tohoto muže byl v ostrém kontrastu s působivým prostředím, které, jak věděla, bylo dílem jeho předchůdce. Na naléhání pákistánského prezidenta vybral

parlament nového ředitele ISI nikoli pro jeho bezohlednost nebo prohanost, ale kvůli jeho nepřehlédnutelné tuctovosti.

Tádž díky nadání pro logistiku vojenských dodávek a schopnosti klíčkovat mezi egy a záměry nadřízených vystoupal až do hodnosti generála vojenského letectva. V porovnání se svým vlastním mladým asistentem však působil neuspokojivě. Měl oblek průměrné kvality, měřil necelých sto sedmdesát centimetrů a jeho břicho jako by se mezi jednotlivými návštěvami trochu zvětšovalo. Nikdy nebyl sportovec a ve škole dosahoval solidních, ale ne výborných výsledků. Nejnapadnější však byla skutečnost, že zatímco Gadaj se jí díval do očí a hovořil srozumitelně a sebejistě, Tádž měl sklon mumlat a klopat zrak.

Nejprve ji překvapilo, když ho jmenovali, a napadlo ji, že to může být tichá omluva za fiasko s Usámou bin Ládinem. Poté však zjistila, že Tádž má jednu vlastnost, kterou vyžaduje prezident země. Byl ovladatelný.

Bylo těžké určit, zda je to dobře nebo špatně, což platilo o leccěms, co nějak souviselo s Pákistánem. ISI byla rozdělená na frakce. Nebylo neobvyklé, že jedno oddělení bojuje proti určité teroristické skupině, zatímco jiné ji financuje. Tato nesoudržnost oslabovala organizaci a vyhovovala civilní vládě, avšak zároveň prohlubovala nebezpečný chaos, do kterého se Pákistán propadal.

Mitch Rapp shrnul situaci kolem ISI do jednoduché otázky, jestli dají přednost organizovanému zločinu nebo neorganizovanému zločinu. Jinými slovy, potýkala by se raději s mafií, nebo s narkomany mávajícími kudlami?

„Jsem rád, že jste přijela,“ řekl Tádž, když nalil čaj a usedl naproti ní. „Myslím, že setkání tváří v tvář bude pro vyřízení téhle záležitosti lepší.“

„Souhlasím.“

Zvedla šálek a napila se, čímž dala najevo, že na úvod víc neřekne.

„Při naší poslední schůzce jste vyslovila několik obvinění.“

„Obvinění je silné slovo, Ahmede. Raději bych mluvila o obavách.“

Sklopil nevýrazné oči ke kávovému stolku. „Tak tedy obavy. Bohužel byly z velké části oprávněné.“

„Skutečně?“ zeptala se s netečným výrazem.

„Ano. Byl jsem pověřen povědět vám všechno, co jsme dokázali zjistit o vašem člověku Josephu Rickmanovi.“

Neodpověděla a vyčkala, až bude mít Tádž nutkání pokračovat do ticha, které se mezi nimi rozhostilo.

„Na tom videu, které se objevilo na internetu, nezemřel.“

Nasadila překvapený výraz, ačkoli věděla, že Rickman skončil jako tolik jiných před ním: rukou Mitche Rappa. „Promiňte, tomu nerozumím.“

„Ve skutečnosti ho dopravili do Pákistánu. Konkrétně do soukromého sídla Achtera Durráního.“

„Zástupce ředitele vašeho vnějšího oddělení? Proč?“

„Video s jeho smrtí byla jenom zástěrka, abychom ho vy i my přestali hledat. Odvezli ho do domu generálporučíka Durráního a drželi ho tam, aby měl Achtar dost času zjistit všechno, co Rickman věděl o operacích CIA.“

„A vy tvrdíte, že jste o tom nic nevěděli?“ zeptala se Kennedyová a dala si záležet, aby v jejím hlasu zazněla nedůvěra.

„Nic,“ přisvědčil Tádž procítěně. „Zdá se, že Durrání chtěl informace využít k získání větší moci a mému sesazení z místa ředitele.“

Takhle to pochopitelně vypadalo. Durrání byl však obyčejný gangster. Ne přímo hloupý, ale stěží dost chytrý na to, aby zahlédl pozadí plánu. Ne, celou dobu to řídil Rickman. Poskytl Durránímu iluzi kontroly, zatímco ho využil i s jeho organizací pro vykonání svého záměru ochromit operace CIA po celém světě.

„Mohu očekávat, že mi Rickmana bez otálení vydáte?“

Tádžova tmavá pleť mírně zbledla. „Bohužel vám musím oznámit, že je po smrti.“

„Stejně jako Durrání,“ poznamenala Kennedyová. „V tiskovém prohlášení, které jsem četla, se psalo o infarktu.“

„Spíš to vypadá, že je oba zastřelil Durráního člověk Vazír Kassár, který s neznámým komplicem pronikl do jeho domu. Rickmanovo tělo samozřejmě předáme vašemu velvyslanectví, jakmile vyřídíme veškeré formality.“

Kennedyová si zasunula tmavé vlasy za ucho a opřela se. Tádžovo vyprávění vysvětlovalo jeho otevřenost. Operace proti Durránímu byla vysoce

profesionální a on neznal totožnost Kassárova spolupachatele. Nezbyvalo mu než počítat s možností, že se na zabití podílela CIA a že Kennedyová už ví o Durráního intrikách. Bylo lepší přiznat se a hodit vinu na mrtvého než se nechat usvědčit ze lži, která by padla na celou ISI.

„Rozumím tomu správně, že muži, kteří byli zabiti ve Švýcarsku, byli agenti ISI?“

„Ano,“ přisvědčil Tádž a vypadal stále zkroušeněji. „Durráního lidé. Zajímali se o bankéře Lea Obrechta, který, jak víte, se na celé věci podle všeho výrazně podílel. Unikl jenom Kassár. Snažíme se ho vypátrat, ale prozatím nám nepřálo štěstí.“

A tak to zůstane. Kassára měla ona. Odmítl nabídku práce a místo toho zvolil změněnou identitu, americký pas a dost peněz, aby mohl začít nový život.

„Jaké informace Rickman poskytl Durránímu, než zemřeli? Něco jiného, než co známe z videa?“

„Bohužel nemám ponětí. Z Durráního domu zmizely všechny počítače. Domnívám se, že je vzali Kassár a jeho člověk. Důkladná prohlídka neodhalila nic zajímavého. V současné době pracujeme na používání internetu, bankovních účtech a známých společnicích. Spolehněte se, že uděláme všechno, co je v našich silách, abychom pochopili Durráního plán a zjistili, jestli svým lidem předal citlivé informace. Od jeho smrti nevím o žádných dalších odhaleních a počítám, že Rickmanovy znalosti se omezovaly na vaši síť v Afghánistánu. Doufám, že tenhle incident už je za námi.“

Kennedyová mlčky seděla na gauči. Jeho i její vlastní naděje budou naneštěstí zmařeny. Rickman se díky své genialitě a rokům ve výzvědné službě dopracoval k informacím daleko mimo své působitě. A dění kolem Sedícího býka naznačovalo, že přinejmenším část jeho znalostí se dostala do špatných rukou.

„Vážím si vaší otevřenosti, Ahmede.“

„Jsme si vědomi vážnosti situace a ceníme si přátelství, které jste naší zemi prokázali. Vina padá výhradně na nás a můžeme si jen přát, abyste pochopili, že já i prezident Čutání děláme všechno pro zmírnění škod.“

Rozhodla se ignorovat, co bylo zřejmě míněno jako omluva, a raději změnit téma.

„A Kwajem?“

Generálporučík Abdul Raúf Kwajem nařídil útok na Rappa, který vedl ke smrti jednoho Rappova muže a jednadvaceti afghánských policistů.

„Snažíme se ho dopadnout, ale bude to těžké. Podle mě předpokládá, že ho pronásleduje váš pan Rapp, a kvůli tomu uprchl do hor.“

Tádžova informace odpovídala tomu, co se dozvěděla ona. Rapp nechal muže hledat velitelem Abdulem Sirádžem Záhirem z afghánské policie, ale Záhír ohlásil, že generálporučík utekl do vnitrozemí a vzdal se veškeré elektronické komunikace. Jenomže Záhír byl sadistický psychopat, který během afghánského konfliktu přeběhl víckrát, než kdokoli dokázal spočítat, takže kdo si mohl být jistý?

„Vadí mi, Ahmede, že afghánská policie obviňuje Mitche, že bezdůvodně zaútočil na její lidi. Můžu se spolehnout, že využijete svou síť, aby převládl správný dojem? Mým lidem se kvůli fámám a odporu špatně pracuje.“

„Jistě. Hned na tom začneme pracovat.“

Pochybovala, že je to pravda, avšak přinejmenším bude moci jeho selhání využít při budoucích jednáních s ISI.

„V jednom mezi námi musí být jasno –“ začala Kennedyová, ale zaražila se, neboť se otevřely dveře do Tádžovy kanceláře. Když zahlédla muže na prahu, okamžitě vstala.

Tádž udělal totéž, ale patrně nesdílel její překvapení.

„Myslím, že jsme ještě neměli to potěšení,“ začal prezident Sád Čutání, podal Kennedyové ruku a ukázal ke gauči. „Prosím, přijměte mou omluvu za vyrušení.“

Spustila se nazpátek do polštářů. „Nemusíte se omlouvat, pane prezidente. Je mi ctí.“

Čutání byl o hlavu vyšší než šéf výzvědné služby a zdálo se, že nad ním má naprostou převahu.

„Nemám moc času, ale chtěl jsem osobně potvrdit, že Ahmedovi důvěřuji.“

„Děkuji vám, pane prezidente.“

Čutání muže poplácal po zádech, jako by jeho slova vůbec nezaznamenal. „Můžete nás na chvíli omluvit? Rád bych si s ředitelkou Kennedyovou promluvil mezi čtyřma očima.“

„Samozřejmě, pane.“

Oba sledovali, jak Tádž ustupuje přes pracovnu a zavírá za sebou. Jakmile byl pryč, Čutání usedl naproti Kennedyové a zadíval se na ni. Intenzita jeho pohledu byla pozoruhodná a zároveň nepřekvapivá. Než vstoupil do politiky, patřil řadu let k nejvyšším generálům v zemi. Na Pákistán poněkud netypicky se stal prezidentem prostřednictvím voleb, i nikoli převratu. Od té doby se mu podařilo zastínit předsedu vlády a parlament a získávat pro svůj úřad další a další pravomoci. V mnoha ohledech se stal diktátorem, ale diktátorem tak proamerickým, jak lze v této části světa přiměřeně doufat.

Kennedyová klidně seděla. Sílu svého pohledu už na ní zkoušelo několik mocných tohoto světa a ona zjistila, že nejlepší je nereagovat. Politici bývají ovládnáni vášněmi a neúčinnější bývá tiše absorbovat jejich energii, aniž ona sama nějakou vydá.

„Rád bych vám vyslovil osobní omluvu a požádal vás, abyste ji vyřídila také prezidentu Alexanderovi.“

„Spolehněte se, pane.“

Usmál se. „Slyšel jsem, že vás jen tak něco nevyvede z míry, a zdá se, že to je pravda.“

„Pane?“

„Uvítal bych upřímné hodnocení, ředitelko Kennedyová. Jak vážně je náš vztah poznamenaný?“

„Vím, že zanedlouho do Islámábádu přiletí naše ministryně zahraničí. Myslím, že tuto otázku byste měl položit jí.“

„Ale teď jste tu vy, takže se ptám vás.“

V této pozici se Kennedyová necítila dobře. Nebyla politička a nechtěla jí být. Jenže kdyby odmítla zodpovědět přímý dotaz prezidenta Pákistánu, působilo by to neuctivě.

„Nejdřív bin Ládin, pak jeden z vašich lidí unese našeho vysokého operativního důstojníka v Afghánistánu a mučí ho kvůli informacím,“ začala a dávala pozor, aby řekla jen to, co je všeobecně známo. „Americko-pákistánské vztahy zažívají těžké období. Myslím, že si všichni přejeme, aby tato éra brzy skončila.“

„Opravdu to bylo těžké. Zapomněla jste ale na to, že vaši agenti CIA

bezohledně zabíjejí naše občany. A že vaše ambasáda kryje pákistánské občany, které váš Joe Rickman obvinil ze špionáže. Také tu jsou neustálé útoky dronů. Tohle všechno mi dělá starosti. Zodpovídám se pákistánskému lidu.“

„Prezident Alexander jasně řekl, že náš program využívání dronů výrazně omezíme, pokud to považujete za nezbytné.“

Politikův úsměv ztratil trochu ze své zářivosti. Oba věděli, že americké drony zabíjejí fundamentalisty, kteří bojují proti jeho režimu, a nikoli proti Spojeným státům. Byla to další nuance, kterou Kongres odmítal vzít na vědomí. Pokud šlo o sbírání politických bodů, jeden mrtvý terorista byl pro ně úplně stejný jako druhý.

„Nejste naivní žena, ředitelko Kennedyová. Chápete, že se pokouším udělat z Pákistánu moderní zemi. Tádž je velmi rozumný muž, inteligentnější, než byste zřejmě hádala. Jenže mnozí naši nepřátelé rozumní nejsou. Což platí také o mnoha lidech, kteří pracují přímo v této organizaci. Bohužel, muži jako Durrání a váš Mitch Rapp jsou oceňováni pro svou schopnost pochopit teroristické nepřátele, a jestliže je to nutné, vyrovnat se jejich brutalitě.“

„Promiňte, pane prezidente, ale Mitch nikdy nezradil mě ani svou zemi.“

„Pak je to výjimečný člověk. Dovednosti, kterými se on nebo Durrání vyznačují, se zpravidla dostávají se ctižádostí. Tádž nedal na Durráního dobrý pozor. Vlastně je to klasická chyba – posuzovat něčí racionalitu podle své vlastní. Ujišťuji vás, že ji už neudělá.“

„Odhaduji správně, že s Durráního nástupcem se snadněji spolupracuje?“

Čutání se zamračil. „Ústupky jsou třeba. Ten nový člověk není nestálý jako Durrání, zato velmi silný. Musí být schopen zvládnout různé skupiny v rámci ISI. Skupiny, jejichž vymýcení si vyžádá určitý čas.“

„Nepochybuji, že to byla výborná volba, a těším se na setkání s ním,“ opáčila Kennedyová a dbala na to, aby její hlas zněl upřímně.

„Spolupráce a stabilita, ředitelko. Právě to bude dobré pro obě naše země. Pákistán potřebuje hospodářský růst a vzdělání. Tohle jsou jediné věci, které zlomí vliv radikálů. Lidé, kterým se žije dobře, o to neradi

přicházejí. Na druhé straně, lidé, kteří nic nemají, často nejsou o nic lepší než divoká zvířata.“

Přikývla a napila se vlažného čaje. „Ráda váš vzkaz vyřídím prezidentu Alexanderovi, pane. Vím, jak si cení vašeho přátelství a přátelství vašeho lidu.“

4

ISTANBUL TURECKO

Vasilij Žutov šel těsně podél budovy a nevnímal výlohu plnou elektroniky. Liják zesílil, ale on z aktovky nevytáhl deštník a jen zrychlil.

Jeho nadřzení v Moskvě ho považovali za blázna, když se dobrovolně přihlásil na volné místo v Istanbulu. Prakticky vzato si pohoršil, jenže si potřeboval odpočinout, aby ho ve středním věku neskolil infarkt jako tolik jeho kolegů.

V Turecku se všechno netočilo kolem vodky a těžkých jídel a v nové funkci neměl ani auto s řidičem. Tuto čtyřkilometrovou trasu z práce domů si vytyčil během prvního týdne po příjezdu. Procházela oblast, kde obchody zavíraly před koncem jeho pracovní doby, a tak nenarážel na zástupy, které by ho zpomalovaly. Za necelý měsíc shodil dvě kila a zkrátil čas na zdolání kopcovité cesty skoro o dvě minuty.

Odbočil doleva do dlážděného průchodu a pohlédl na čísla ubíhající na digitálních hodinkách. Rychlost nebyla rekordní, ale vzhledem k počasí a houstnoucímu šeru úctyhodná.

Ještě důležitější než úbytek váhy byla pro jeho zdraví skutečnost, že se nacházel dva tisíce kilometrů od Kremlu, kde byl kariérní postup vším. Cílem nebyla ani tak ochrana zájmů matičky Rusi jako ochrana vlastních zájmů jednotlivce. Celé dny věnoval uzavírání pochybných politických spojenectví a vymýšlení složitých komplotů, zatímco rivalové se snažili vyzrát na něj.

To ho vehnalo do náruče Američanů. Ruští vůdcové by ho pochopi-

telně odsoudili jako zrádce, kdyby se o tom dozvěděli, ale hluboko v nitru si uvědomovali, že jsou to oni, kdo se zpronevřuje vlasti. Měnili ji ve zkorumpovaný blázinec, který se sotva držel nad hladinou díky přírodnímu bohatství dobývanému ze země.

Scházely inovace, plány do budoucna nebo snaha o smysluplné zapojení Západu. Režim jen občas předvedl vojenskou moc, aby povzbudil nacionalismus a přiměl obyvatele zapomenout na skutečnost, že nemají o nic slibnější vyhlídky než za komunistů.

Žutov se musel vyhnout dodávce, která blokovala přístupovou cestu na náměstí, v jehož středu se nacházelo prázdné hřiště. Podíval se v dešti na jeho zrezavělé vybavení a znovu zauvažoval, co by se dalo využít k obohacení jeho každodenní cvičební rutiny. Zvládl by shyb, než ho odvolají na ústředí? Lékař vyzýval k opatrnosti, ale jemu to ve třiačtyřiceti připadalo reálné.

Dodávka se rozjela a Žutov upravil trajektorii, aby prošel za ní. Jakmile to udělal, řidič dupl na brzdu a na kluzké dlažbě zastavil smykem. Zadní dveře se rozletěly a Žutov se stěží vyhnul jednomu jejich křídlu, když zavrával doprava.

Navzdory důkladnému výcviku v mládí strnul. Zjistil, že se nedokáže bránit muži, který vyskočil z vozidla a chytil ho vpředu za sako. Skoro Rusa zvedl ze země a táhl ho do těsného nákladového prostoru. Žutov odněkud z dálky zaslechl skřípění mokrých pneumatik, ale to jako kdyby utichlo, když pohlédl do tmavých očí člověka, který se z ulice chystal dveře přibouchnout.

„Ne!“ zvolal Žutov, než ztratil spojení s vnějším světem. Bušení srdce způsobené přívalem adrenalinu a večerním sportováním se ještě zrychlilo, když mu k tváři naskočilo jméno. „Počkejte! Já jsem vás nezradil! Přísahám!“

Snažil se posadit, ale zezadu ho někdo chytil za ramena a tlačil dolů. Žutov vzhlédl k odzbrojujícímu úsměvu a úhledně zastřiženým světlým vlasům Scotta Colemana. „Uklidněte se, Vasiliji. My jsme ti hodní.“

„Jeďte!“ zavolal Rapp a práskl dveřmi. Zásáhla ho sprška vody, když Maslick povzbudil chudokrevný motor dodávky a vyrazil do klikaté ulice vedoucí na sever. Bezpečný dům byl necelých pět kilometrů daleko

a Colemanův tým se tam na pár dnů usadí, aby Žutova vyslechl a vytvořil mu novou identitu.

Závažnější problém představovala podobná dodávka, která se na Rappa řítila z opačné strany náměstí. Za sebou měl úzký průchod mezi dvěma budovami. Utéct by bylo snadné, protože nevěděl ani o jednom ruském agentovi, který by s ním pěšky dokázal udržet krok. Jenže by zůstalo mnoho otázek nezodpovězených.

Až moc, usoudil Rapp. Důsledky bude muset nějak vyřídit Kennedyová.

Vytáhl z bundy pistoli Glock 19 a podíval se přes tlumič na dodávku vzdálenou necelých dvacet metrů. Stěrače běžely, takže měl dobrý výhled na muže na předních sedadlech. Namířil na řidiče a stiskl spoušť. Náboje Winchester Ranger Bonded normálně nepoužíval, ale pro tuto situaci byly ideální. Podzvukové, takže odpadl třesk svědčící o tom, že projektil překonal rychlost zvuku, avšak s výtečnou průrazností.

Třebaže se pavučina objevila přímo před řidičovým obličejem, kulka minula cíl. Nebylo to úplně nečekané. Projektil se mohl značně odklonit. Rapp za svou kariéru zažil všechno od kulek, jež pokračovaly rovně, po takové, které změnilly směr tak výrazně, že utrhly boční zrcátko.

Dodávka prudce zatočila, jak řidič instinktivně zvedl ruce, aby se chránil před sprškou střepů. Rapp vypálil druhou ránu doprostřed stopy po té první. Oslabené sklo už nekladlo odpor a v kabině následovala krvavá exploze, když řidič přišel o čelo.

Vozidlo zpomalilo, neboť mužova noha ochabla, a Rapp se přesunul doleva, aby měl výhled na boční dveře. Do podobných operací se většinou pouštějí tříčlenné týmy, což znamenalo, že poslední muž bude schovaný v nákladovém prostoru. Tento předpoklad se ukázal jako správný, když se dveře odsunuly a chystal se z nich vyskočit objemný chlapík s ruskou útočnou puškou 9A-91 bez tlumiče. Rapp mu uštěřil zadní část lebky a muž se zřítíl na ulici. Jedna noha se mu zamotala do bezpečnostního pásu, a tak ho automobil táhl za sebou a na mokré dlažbě zůstával široký pruh krve a mozkové hmoty.

Poslední živý člen týmu na sedadle spolujezdce se natáhl po volantu, stočil vozidlo proti Rappovi a zoufale se snažil odsunout nohu mrtvého společníka a sešlápnout plynový pedál. Byl na něj žalostný pohled

a Rapp zůstal stát na místě, dokud dodávka nezastavila asi metr před ním.

„Vystup!“ zařval na Rusa, který na něj hleděl vytřeštěnýma očima a zvedl ruce.

Muž uposlechl a Rapp ukázal na tělo visící ze zadních dveří. „Zatáhni ho dovnitř.“

Mrtvola byla těžká, ale Rus to zvládl. Náměstí a okna okolních domů byly stále prázdné, jenomže to dlouho nevydrží. Stačí jeden místní obyvatel s mobilem, aby se objevila policie.

„Budeš řídit,“ přikázal Rapp a nepřestával mířit na muže, který dozadu přemísťoval také mrtvolu původního šoféra. Rapp vylezl na sedadlo spolujezdce, zavřel za sebou a vrazil konec tlumiče muži do žeber.

„Jeď. Hezky klidně. Nechceme na sebe upozorňovat.“

Rusovi se zřejmě nezamlouvala nejzakrvácenější část opěradla, a tak se nahnrbil nad volant a rozjel se kolem opuštěného hřiště.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Rapp.

„Vadim Jenotin.“

„Víš, kdo jsem?“

Muž polkl a přikývl.

„Takže chápeš, v jaké jsi situaci.“

„Ano.“

Najeli na širší ulici a ihned je pohltila záře čelních reflektorů.

„Máš dvě možnosti, Vadime. Především tě můžu vzít do bezpečného domu se zvukotěsným sklepem. Tam půjde do tuhého a ty mi řekneš všechno, co víš.“

„Tenhle plán se mi nelíbí.“ Přes silný přízvuk mu bylo rozumět.

„Jsi chytrější, než vypadáš. Dobře. Druhá možnost je, že úplně a pravdivě odpovíš na všechny moje otázky. Potom můj šéf zavolá tvému šéfovi a dohodnou menší handl. Víš, jak to chodí – přidáme nějaké informace a možná přispějeme několika tvým nadřazeným na důchod. Za týden budeš sedět doma a pít vodku.“

„Ano. Ta druhá možnost se mi moc líbí. Takhle by to mělo být.“

„Proč vás nasadili na Žutova?“

„FSB dostala e-mail, že ho platí Američané.“

„Od koho ten e-mail byl?“

„Od Josepha Rickmana.“

„A vy jste tomu uvěřili?“

„Bylo tam hodně informací. Jména jeho řídicích důstojníků, informace, které předal CIA, data, místa. Prý je tím Sedícím býkem, o kterém Rickman mluvil na videu.“

„Kdy jste ten e-mail dostali?“

„Před pěti dny.“

Rapp odtáhl pistoli od mužových žeber a zabodl mu ji do rozkroku. „Myslel jsem, že mi nebudeš lhát, Vadime. První možnost je zpátky ve hře.“

„Ne! Informovali mě před pěti dny. Sám jsem ten e-mail viděl. Naši lidé zkontrolovali servery, aby potvrdili datum a zkusili zjistit, odkud přišel. Přisahám!“

„Zaboč do další vedlejší ulice a zastav, Vadime. Nechci, abys někoho přejel, až ti ustrělím koule.“

„Nemám důvod lhát! Přijeli jsme před čtyřmi dny a sledovali jsme Žutova, jestli nás nedovede k nějakým svým kontaktům. Přiletěli jsme běžnou linkou a prošli pasovou kontrolou. Můžu vám říct pod jakými jmény.“

„Joe Rickman zemřel před dvěma týdny, Vadime. Takže pokud nevymyslel, jak dostat svůj mozek zpátky do lebky, jsi v hajzlu.“

„To není možné! Prosím. Ověřte si, co vám povídám. Pro CIA to není problém. Zjistíte, že říkám pravdu.“

Rapp mu nepřestával tláčit tlumičem na rozkrok, ale touha zmáčknout spoušť se začínala vytráčet. Měl čich na lži a neodbytný dojem, že Jenotin by si varlata rád ponechal. Rus nepatřil k fanatikům, s nimiž Rapp celou kariéru bojoval. Netoužil po vytrhání nehtů, aby se zavděčil Alláhovi. Byl profesionál a chápal hru s nulovým součtem, kterou provozovaly světové mocnosti.

„Říkal jsi, že vaši lidi zkoumali, odkud ten e-mail přišel? Co zjistili?“

„Nic. Cestoval po celém světě. Nedokázali vystopovat jeho původ.“

Rapp dlouze vydechl a naznačil muži, ať na příští křižovatce zahne doprava. Situace právě povýšila z kategorie průserů mezi katastrofy.

5

LÁHAUR PÁKISTÁN

Přední kola Land Cruiseru zapadla do blátivého příkopu a Ahmed Tádž uslyšel řev motoru, jak řidič vyrazil k nízkému břehu na druhé straně.

Tádž se ani nepodíval ven. V tomto prostředí vyrostl a během let se mnoho nezměnilo. Neudržované prашné cesty se nahodile vinuly mezi stanovými městečky a cihlovými chatrčemi. K jasnému nebi stoupal kouř z ohňů, na nichž se připravovalo jídlo. Jedinou anomálií byla nepřítomnost lidí. Normálně by místo bylo plné dětí, jež se zatím nepodvolily okolnostem, a dospělých, kteří zoufale shánějí něco k jídlu. Dnes však jeho bezpečnostní doprovod dohodl s islamistickými milicemi vyklizení jeho příjezdové a odjezdové trasy.

SUV, ve kterém jel, bylo natřené na bílo a opatřené znakovou jedné charitativní organizace působící v oblasti, což mu propůjčovalo určitou anonymitu, ačkoli šlo o jediné vozidlo na ulici. Když se podíval střešním oknem nahoru, nic neviděl. Byla to však iluze. Všudypřítomní Američané měli pozorovací družice, drony a bezpečnostní kamery. Mistrovské ovládání techniky bylo jejich nejsilnější stránkou. Avšak naprostá závislost na ní byla paradoxně jejich největší slabinou.

Oblasti jako tato postupně zabíraly různé radikální skupiny s pomocí Ahtara Durráního a jeho nechvalně známého Křídla S.

Přemístění těchto skupin z venkova do měst bylo náročné, ale zcela nezbytné. Jakmile se bojovníci vmísili mezi obyvatelstvo, i ten nejpřesnější

útok dronu způsobil značné nežádoucí ztráty. Američané se děsili civilních obětí a hrůzu jim naháněly zejména fotografie zčernalých těl žen a dětí.

To všechno patřilo k bizarnímu propletenci lží a tajných záměrů vzniklému z dlouhodobého vztahu země se Spojenými státy. Mnoho politiků ve Washingtonu věřilo, že chaos v Afghánistánu byl zapříčiněný tím, že se USA po ústupu Sovětů stáhly z regionu. Byl to naivní a arogantní pohled – doklad přesvědčení Američanů, že se celý svět točí kolem jejich pomíjivého experimentu s demokracií. Afghánistán se jednoduše vrátil k tomu, jak vypadal tisíc let. Nevyhnutelný a předvídatelný vývoj.

Peníze, původně určené mudžahedínům, však proudily dál. Jen za poslední rok Spojené státy poskytly Pákistánu pomoc ve výši pěti miliard dolarů, z čehož většinu spotřebovala armáda a ISI. Armáda se stala největším vlastníkem komerčních realit a patřily jí obytné komplexy, nákupní centra a kancelářské budovy po celém světě. Pákistánští generálové se počítali k nejbohatším lidem v zemi.

Ačkoli se situace beznadějně zkomplikovala, její základy byly jednoduché: pákistánský vojensko-průmyslový komplex a aparát zpravodajské služby si vypěstovaly závislost na amerických dolarech. Jedinou reálnou hrozbu tohoto spolehlivého zdroje financí představovalo vymýcení terorismu v oblasti. ISI se tedy musela pustit do zvrácené, ale velice výnosné hry, neboť navenek teroristické ohrožení Ameriky potírala a ve skrytu ho podporovala.

Situace vyžadovala nanejvýš citlivý přístup. Bylo třeba zažehnout dostatek ohňů, které Američané budou hasit, ale žádný z nich nesměl hořet tak jasně, aby upoutal příliš velkou pozornost. Toto pravidlo bylo naneštěstí nedávno porušeno.

Durrání přesvědčil afghánského generála Abdula Kwajema k pokusu o zabití Mitche Rappa. Byl to poměrně pošetilý podnik, neboť se mnohokrát předtím ukázalo, že cíl je proti podobným snahám imunní. Rapp nyní nasadil do pátrání po Kwajemovi všechny dostupné prostředky, a dokonce neváhal využít služeb Abdula Záhira, který byl stejně bystrý jako odporný.

Arogance je past, jež zabila bezpočet mocných mužů, a Tádž si umí-

nil, že se do ní nikdy nenechá chytit. Mitch Rapp nepatřil k lidem, se kterými je radno si zahrávat. Jedině blázen nevidí, že ten muž obvykle dosáhne toho, co chce. A teď chtěl dopadnout a povraždit své nepřátele.

Na ulici se začínala objevovat místní domobrana – špinaví muži s kalašnikovy a šátky přes obličje. Sledovali automobil, ale nebránili mu v pohybu. Land Cruiser projel úzkou mezerou v hliněné zdi a zastavil na druhé straně. Tádž vystoupil a díval se do země, aby skryl obličej před možnými sledovacími drony. Kamenná chatrč stále jen pár metrů do něj a on k ní rychle vyrazil a vstoupil do dveří stlučených z materiálu posbíraného na skládce.

Uvnitř se horko a pach výkalů srážely do vlhké mlhy. Jediná místnost byla prázdná a Tádž ji přešel a sestoupil po vratkých schodech do sklepa vyhloubeného v zemi. Byl to jeden ze vstupů do smradlavých tunelů, jimiž se tajně přesouvali vzbouřenci sídlící v oblasti.

Pod schodištěm seděl osamocený muž, nahý až na kápi z černého plátna připevněnou kolem krku. Ruce a nohy měl přivázané k židli, na které seděl, a trhaně jako pták pohyboval hlavou a snažil se určit, odkud přicházejí zvuky.

Tádž se zastavil před mužem a přešel pohledem od chlupatého břicha opřeného o stehna k podnosu s noži, kleštěmi a propanbutanovým hořákem.

„Ahmede!“

Tádž se obrátil a spatřil generála Kwajema, který vyšel z tunelu za schodištěm.

„Abdule. Těší mě, že vás vidím.“

Objali se, a když Tádž ustoupil, ukázal na nahého muže na židli. „Našli jste ho.“

„Je to pěkně mazaný šváb,“ poznamenal Kwajem. „Může se schovávat pod spoustou kamenů, ale jeho hlavním nástrojem je strach. Naštěstí se několik jeho mužů bojí víc mě než jeho.“

Stáhl muži kápi a Tádž se zadíval do vyděšených očí Abdula Záhira, jehož vlasy a vousy černé jako krém na boty kontrastovaly s prošedivělým tělesným ochlupením. Afghánci se běžně snaží vypadat mladší, protože věk je v jejich zemi pokládán za příznak slabosti.

„Máte radost?“ zeptal se Kwajem.

Stěží mohl očekávat kladnou odpověď. Kwajemův útok na Rappa byl nehorázný, ale těžko mu jej někdo mohl vyčítat. Jako dlouholetý věrný přítel pouze plnil příkazy Achartara Durráního. Značné úsilí ISI zajistit neochvějnou loajalitu někdy mělo své stinné stránky. Kwajema by nikdy nenapadlo zpochybňovat rozkazy zástupce ředitele vnějšího oddělení ISI.

„Prosím,“ ozval se Záhír přes napuchlé rty, ale potom jako kdyby ztratil myšlenku. „Prosím...“

„A co byste ode mě chtěl?“ zajímal se Tádž. „Jste prase, které nemá žádnou víru. Které neslouží Bohu ani jeho lidem. Které se spojí s tím, kdo nejvíc zaplatí.“

„To není pravda!“ namítl Záhír, ale nedostatek rozhodnosti v jeho hlase naznačoval, že si je sám vědom absurdity tohoto popření.

„Nikdy jste nebyl důležitý, Záhíre. Nevadilo by mi, kdybyste sešel věkem uprostřed věcí, které jste shromáždil svou věrolomností. Jenže pak jste se spojil s Mitchem Rappem.“

„Malak al-Maut? Ne! To je lež!“ ohradil se Záhír. Přezdívku Malak al-Maut, přibližně *anděl smrti*, Rappovi dali před lety Afghánci.

„Myslím, že ho znáte jako pana Harryho.“

Záhír vytřeštil oči. „To není možné. Já... neměl jsem tušení.“

Tádž nesnášel lháře, ale nikdo se mu nehnusil víc než zbabělci. Záhír se podle všech zpráv pokusil zapojit do vyšetřování Rickmanova únosu, které vedl neschopný šéf zastoupení CIA Darren Sickles. Čekal úklony a šoupání nohama, na něž byl zvyklý, ale místo toho zjistil, že má na čele přitisknutou Rappovu pistoli. Od té doby musel špehovat Kwajema, pokud chtěl bídně přežívat.

„Ta věc s Rappem mě velice mrzí,“ poznamenal Kwajem. „Byla to moje chyba a moje odpovědnost.“

„Ne, starý příteli. Bylo to Durráního selhání. A zaplatil za svou neschopnost.“

Bylo pravděpodobné, že Durráního ze světa sprovodil Rappův proslulý glock. Tádž měl videozáznam ze sledování generálporučíkova domu, jenže kamery nezachytily všechno. Pokud šlo o zabití Durráního a Rickmana, museli se tedy spoléhat na obecný popis poskytnutý Kassárovým

komplícem. Digitální nahrávka mužova hlasu potvrzovala americký přízvuk, ale nedostatečná kvalita znemožňovala porovnat hlasový otisk.

Kvůli této nejistotě neměl jinou možnost než povědět Irene Kennedyové mnohem víc, než chtěl. Nedokázal odhadnout, co Kennedyová ví nebo tuší. Nemohl si dovolit, aby ho přistihla při lži. Byla zatraceně chytrá a on mezi nimi potřeboval vybudovat důvěru, aby ji udržel v nevědomosti, dokud nebude pozdě.

„Prosím,“ uslyšel za sebou Záhira. „Musíte mi věřit. Kdybych věděl, kdo to je, nikdy bych mu nepomáhal. Určitě bych –“

„Ticho!“ zařval Tádž, obrátil se a prudce k muži přistoupil. Popadl z tácu sekáček a zatnul jej do Záhirova zápěstí v místě, kde bylo připoutáno k židli.

Ruka zůstala na místě, ale Záhirova paže byla náhle volná. Ječel jako žena a mával pahýlem, přičemž zakrvácel Tádžovo bílé tričko s límečkem.

Ředitel ISI ustoupil a Kwajem sebral z hliněné podlahy kus prkna a vši silou jím kvílejícího muže praštil přes hlavu. V podzemní místnosti znovu zavládlo ticho. Slyšet byl jen Kwajemův těžký dech a to, jak Záhira opouští život.

„Jde po vás Rapp, příteli,“ oznámil Tádž. „Mám v jeho organizaci člověka, kterému věřím, že ho dokáže odstranit, ale naše možnosti komunikace jsou omezené. Čas zase jednou pracuje proti nám.“

Kwajem byl dost rozumný, aby si uvědomoval, že ho Rapp nakonec najde a zlomí. Nikdo nemůže odolávat tomu, co tento agent CIA rozpoutá.

„Víte, co je třeba udělat,“ řekl Tádž.

„Ano.“

Záhirova krev rozbahnila hliněnou podlahu a vlhkost vzduchu stoupala, když se Tádž odebral k podnosu pro zrádce pistoli Smith & Wesson ráže .40. Dárek od Američanů.

Zvedl zbraň a přitiskl ústí hlavně starému příteli na čelo.

Bůh je velký, zněla poslední slova, která splynula ze rtů Abdula Kwajema.

6

FARMA
POBLÍŽ HARPERS FERRY
ZÁPADNÍ VIRGINIE
USA

Štěrková cesta přes les byla navržena tak, aby rovný úsek před další Sprudkou zatáčkou nikdy neměřil víc než padesát metrů. Stavitele, který ji vybudoval, to trochu překvapilo a ještě víc ho zaskočila žádost, aby povrch záměrně odbyl. Nakonec bylo dílo právě takové, jak Stan Hurley chtěl: cesta, na níž by i mistr světa v rallye jel nejdvůř čtyřicítkou.

Navzdory pohonu všech čtyř kol zvládl černý Dodge Charger Mitche Rappa maximálně poloviční rychlost. Hemisférický motor o zdvihovém objemu 5,7 litru by hravě uvezl hmotnost značně upraveného vozidla, ale mohlo by utrpět zavěšení kol. Největší obětí přestavby se však stala zvuková aparatura. Většina reproduktorů skončila v popelnici a uvolnila místo mnoha vrstvám kevlarové výztuže.

Vyjel do příkrého svahu a zamračil se, když se přední spoiler otřel o cestu. Musí říct Hurleymu, ať další várka rekrutů místo uhladí. Dokonalý odpočinek mezi třicetikilometrovým během a sjížděním místních peřejí po zádech.

Dalších deset minut trvalo, než dojel k vnitřní bráně, která se před ním automaticky otevřela. Po několika vteřinách najel na dokonale hladkou cestu protínající udržovaný trávník s květinovými záhony.

Komplex byl přesnou kopií toho, na kterém v mládí prošel výcvikem. Stodola měla červenou barvu místo bílé a postavili ji tak, aby vypadala

o půlstoletí starší než ve skutečnosti. Veranda kolem farmy byla o něco širší a venkovní nábytek trochu modernější. Tím viditelné rozdíly zhruba končily. Avšak pod povrchem proběhly zásadnější změny. Sklep byl mnohem prostornější, spleťtější a bezpečnější. Čidla na čtyřiceti-hektarovém pozemku byla o řád citlivější. A většina trávníku byla podminovaná. Poslední opatření se Kennedyové nezamlouvalo, ale Hurley ji přesvědčil, že počítačem ovládaný systém nemůže selhat. Rapp se od té doby raději držel na cestě a chodnicích.

Komplex se jako putující katastrofa přesouval nejbližším okolím hlavního města. Každých zhruba sedm let Hurleyho tajné výcvikové centrum „náhodou“ vyhořelo do základů a nové bylo postaveno na pozemku koupeném z černých fondů.

Pokud to všechno poslouží k udržení náskoku před nepřáteli Ameriky, Rapp nic nenamítal. Navíc bylo důležité udržet náskok před politiky pátrajícími kvůli popularitě po neoficiálních aktivitách CIA. Předstírané pohoršení patřilo v Kongresu k základnímu popisu práce.

CIA byla nucena hrát tuto hru s plným vědomím, že nelze zvítězit. Jestliže Rapp jednal v zájmu bezpečí zákonodárců a jejich voličů, hrozilo mu obvinění. Pokud by se řídil pravidly a dovolil útok na Ameriku, vystavil by se riziku veřejného pranýřování.

Stan Hurley stál na verandě a na očích měl stejné tmavé letecké brýle jako v době, kdy Rapp coby naivní absolvent vysoké školy nastoupil do služby. Starému paprikovi už muselo být k osmdesáti, i když to nikdo nevěděl jistě. V jedné ruce držel bourbon a ve druhé, navzdory pokročilé rakovině plic, cigaretu. Už nemělo smysl upozorňovat ho na zdravotní rizika.

„Jedeš pozdě,“ konstatoval, jakmile Rapp vystoupil z auta.

Vlastně se nedomluvili na žádném čase příjezdu, ale Rapp se s ním nepřel. Hurley dokázal být otravný jako nikdo jiný a let z Turecka byl dlouhý.

„Taky vás rád vidím, Stane.“

Rapp došel za auto a otevřel kufr. Vadim Jenotin zvedl ruce k obraně a zamžoural do slunce.

„Ven,“ zavelel Rapp.

Zdřevěnělý muž přehodil nohy přes zadní nárazník. Charger neměl velký kufr a pouzdro na zbraně, které do něj vestavěl Rapp, prostor ještě zmenšilo.

Chytil Rusa za límec a zamířil s ním k domu, což Hurley sledoval se znuděným výrazem. „Strč ho do díry a přijď k baru. Irene přistála před hodinou. Podle toho, co mi řekla, by sis měl dát něco na uklidnění, než dorazí sem.“

Rapp se držel za Rusem, když šli přes nečekaně moderní kuchyň do spíže lemované konzervami a surovinami na pečení. Místnost zároveň fungovala jako výťah, a když Rapp zmáčkl klíčenku v kapse, podlaha začala klesat. O chvíli později se octli v dlouhé chodbě z tvárnic, lemované holými ocelovými dveřmi s průhledy dost velkými na to, aby se jimi dal prostrčit tác s jídlem. První dveře Rapp otevřel a strčil Rusa dovnitř.

„Počkejte!“ bránil se zajatec, zavrával, ale nespádl. „Co se mnou chcete dělat? Řekl jsem vám, co jste chtěl vědět. Slíbil jste, že mě pošlete domů.“

„Na co si stěžuješ?“ opáčil Rapp. „Tohle je prezidentské apartmá.“

Cel bylo celkem šest. V komfortu panovaly značné rozdíly mezi touto, která se pyšnila gaučem a velkou televizí, a betonovou kostkou s odtokem a kyblíkem místo záchodu.

„Moment!“ vykřikl Jenotin, když Rapp začal zavírat dveře. „Trvám na tom, abyste mě nechal promluvit s naším velvyslanectvím.“

„Ber to tak, že máš štěstí, Vadime. Nebýt Irene Kennedyové, přečkal bys týden u mě v kufru.“

Dveře zaklaply a Rapp o krok ustoupil, ale neměl se k odchodu. Místo toho se otočil a podíval se k cele vlevo od té, kterou právě zavřel. V ní seděl Louis Gould, profesionální zabiják, jenž Rappovi zničil domov, připravil ho o rodinu a postaral se mu o pobyt v nemocnici se zlamanými kostmi a otokem na mozku.

Rapp si náhle uvědomil tíhu glocku pod pravým ramenem. Za pár vteřin by mohlo být po všem. Stačí otevřít dveře, zamířit a stisknout spoušť. Obvykle zabíjení příliš neprožíval, ale jaké by bylo ukončit Gouldův život? Připravit o něj manželku a dceru? Došel by Annin duch konečně klidu? Nebo by ho jednoduše opustil a jemu by nezůstalo vůbec nic?

„Vodka je na kulečnicku,“ řekl za jeho zády Hurley. Rapp si ani nevěšiml, že výtah vyjel nahoru, aby Hurleyho přivezl.

„Dobře,“ pronesl Rapp a probral se z transu.

Dveře naproti chodbě s celami vedly do baru – což byla další věc, která se v nových výcvikových centrech CIA postupně vylepšovala. Tenhle jako by Hurley vylovil odněkud ze své paměti. S výjimkou moderního kulečnickového stolu uprostřed působil prostor jako z poloviny sedmdesátých let v Maroku. U vzdálenější stěny stál starožitný mahagonový bar s kamennými doplňky, dovezený z Francie. Iluzi dotvářely lampy v asijském stylu, několik starých větráků u stropu a Hurleyho sbírka zarámovaných fotografií z druhé světové války. Jak se život starého muže chýlil ke konci, zřejmě nacházel stále větší útěchu v minulosti.

Rapp sáhl pro vodku a dopřál si pořádný doušek a poslal šestku do boční kapsy. Zamyslel se nad situací a v útrobách se mu znovu rozhořel hněv. Proč to Rickman udělal? Jak mohl zradit svou zemi? Nebo svoje druhy ve zbrani?

Rapp pochyboval, že na tuto otázku někdy dokáže odpovědět. V jádru byl voják. Muž, který hledá a likviduje nepřátele své vlasti a který by položil život za členy svého týmu. Tak to bylo. Nic složitějšího.

Když konečně vešla Irene Kennedyová, vypadala trochu ztrhaně. Většina lidí by viděla jen to, co jim chtěla ukázat – nažehlenou sukni, dokonale bílou blůzu a pečlivě stažené hnědé vlasy. Měla však něco kolem očí. Jakýsi náznak, že situace je jiná než obvykle.

„Dva mrtví Rusové, Mitchi. *Dva*.“

Rapp vypálil kouli do rohu, ale jinak nezareagoval.

„Chcete tvrdit, že se to nedalo vyřešit jinak?“

Obrátil se a dlouze se na ni zadíval. Jejich pohledy se střetly a po několika vteřinách zasáhl Hurley.

„No tak, Irene. Řidič ho chtěl přejet a ten druhý chlap vyskočil s 9A-91. Co proti nim měl Mitch nasadit? Vulgární mluvu? Tihle Rusáci přišli s křížkem po funuse a dobře to věděli. Měli se vrátit pod kámen, zpod kterého vylezli. Z jejich strany to byla taktická chyba a teď jsou mrtví.“

Došla k baru, nalila si sklenici červeného vína a zapila jím dvě pilulky.

Tylenol, věděl Rapp. Od propuknutí Rickmanovy aféry velmi často trpěla bolestmi hlavy.

Odložil tágo a opřel se o stůl. Ačkoli nesnášel, když někdo pochyboval o jeho operačních hlášeních, cítil jistou vinu. Stala se pro něj skoro sestrou a měl o ni strach.

„Stan zapomněl říct, že ta 9A-91 ani neměla tlumič. Ten chlap to chtěl naplno rozbalit uprostřed města se čtrnácti miliony lidí, Irene. Bylo nutné zakročít.“

Dopila sklenku do poloviny a postavila ji na bar. „Já vím. Ale mám pět vzkazů od náčelníka FSB, který mi přímo řval do hlasové schránky.“

Hurley znechuceně kroutil hlavou. „Michail si jenom hraje na ublíženého, aby tě mohl zpracovávat kvůli dvěma chlapům, na které kašle.“

Pomaloučku zavrtěla hlavou. „Před pár lety by to byl určující moment kariéry. Teď to vypadá jako drobná patálie. Jak můžete vědět, že ten Jenotín říká pravdu, Mitchi? Že Rusové ten e-mail dostali *po* Rickově smrti?“

„Jsem si jistý na devětatřicet procent. Neměl náladu na lhaní.“

„Toho jsem se bála.“

„Čeho?“ ozval se Hurley.

„Achtar Durrání byl známý tím, že zabíjel lidi, kteří už pro něj nebyli užiteční. A Rick měl hrůzu z Mitche. Kdybych byla na jeho místě, zařídila bych si nějakou pojistku.“

„Jakou pojistku?“

„Někoho, kdo by uvolňoval informace v případě, že by zemřel. Durrání by tak měl důvod nechat ho naživu a my bychom bez ohledu na okolnosti utrpěli škody, které pro nás přichystal.“

„Umím si představit, že ten parchant něco podobného přichystal,“ souhlasil Hurley a od dohasínající cigarety si zapálil novou. „Jenže co?“

„Spíš s kým to přichystal?“ poznamenal Rapp. „Komu předal svoje soubory a kdo prozradil informaci o Sedícím býkovi? Někjaký cizí agent, co má na nás spadené? Nebo žoldák, kterému jde jenom o peníze?“

Kennedyová zavrtěla hlavou. „Moc nespolehlivé. Pokud jde o mě, já bych soubory zašifrovala a předala právníkovi. Řekla bych mu, že se jednou týdně ozvu, a kdyby ne, ať otevře pokyny, které jsem mu nechala, a postupuje podle nich.“

„Co by v těch pokynech bylo?“ zeptal se Hurley.

„Rozpis odesílání jednotlivých souborů. Ty by dostával někdo méně důležitý – člověk, který umí posílat e-maily a dávat věci na internet, aniž ho někdo vystopuje. Právník by nevěděl, co je v dokumentech, a tomu, kdo by je uvolňoval, by to bylo ukradené.“

Ozvalo se klepání na dveře a vzápětí do místnosti nahlédl mladý muž s působivým afrem. „Něco jsem našel.“

Marcus Dumond byl čtyřiatřicetiletý počítačový génius s poněkud pestrout minulostí. Kybernetický kouzelník se dostal do potíží s federálními vyšetřovateli, ještě když studoval informatiku na MIT. Obvinili ho, že se naboural do systému jedné z nejvýznamnějších newyorských bank a převedl peníze na několik zámořských účtů. CIA zaujalo to, že Dumonda nechtyli proto, že by zanechal nějakou stopu, ale kvůli tomu, že se opil a vychloubal před nesprávnou osobou. V té době Dumond bydlel se Stevenem Rappem, Mitchovým mladším bratrem. Když se Rapp starší doslechl o Dumondových problémech, zavola Irene Kennedyové a řekl jí, že hacker stojí za pozornost.

„Pojď dál,“ vyzval ho Rapp. „Co máš?“

Dumond trochu nejistě vstoupil a položil na kulečnickový stůl notebook. Rapp poznal jeden z těch, které sebral v Durráního domě. Dosud na něm byla krev Joes Rickmana.

„Prolomil jsem kód, který chránil všechny soubory,“ oznámil Dumond.

„Opravdu?“ podivila se Kennedyová. „Myslela jsem, že Rickman přijde s něčím složitějším.“

Dumond zakroutil hlavou. „Jenom standardní vybavení, které se dodává s počítačem. Jako heslo použil datum narození jednoho svého dítěte.“

„Mám dojem, že přinášíte špatnou zprávu.“

„Jo... Moc toho v nich není. Většinou osobní věci – heslo na Amazon, přehledy aktivit, bankovní záznamy. A tak podobně.“

Kennedyová znovu zvedla sklenici. „To mi dává smysl. Pokud se k něčemu dostaneme tak snadno, pak Rickovi buď bylo jedno, že to uvidíme, nebo to přímo chtěl.“

Dumond se opět zatvářil rozpačitě.

„Co je?“ zajímal se Rapp.

„Napadlo mě připojit ho na internet. Víte, stáhnout nevyřízené e-maily, podívat se, jestli se nestane něco zajímavého.“

„To je trochu riskantní, ne?“ poznamenal Rapp. „Mohl nastavit vymazání dat.“

Dumond se zamračil. Dotazy na jeho práci se mu zamlouvaly ještě méně než Rappovi. „Nejdřív jsem si udělal kopii harddisku. A jak jsem řekl, stejně na něm není nic zajímavého.“

„Tak co se stalo?“ naléhal Hurley.

„Automaticky se stáhlo video.“

„Jaké video?“ zeptala se Kennedyová. „Podíval jste se na něj?“

Dumond zakroutil hlavou. „Napadlo mě, že to bude něco, co vlastně vidět nechci.“

Rapp ho poplácal po rameni. „Výborně, Marcusi. Co kdyby ses vrátil do práce a zkusil vyhrabat něco dalšího?“

Jakmile odešel, Hurley a Kennedyová se přemístili ke kulečnickovému stolu a Rapp klikl na videosoubor uprostřed displeje. Otevřelo se okno s Joem Rickmanem v jeho domácí džalalábádské kanceláři. Nohy v kožených botách měl položené na stole. Místo a také skutečnost, že jeho tělo a obličej nenesly žádné známky zranění, napovídaly, že záznam byl pořízen před jeho předstíraným únosem.

„Ahoj, Mitchi. Jestli si to pouštíš, tak jsme já a Achtar Durrání po smrti. A v tom případě předpokládám, že je to tvoje práce.“

Kennedyová pozastavila přehrávání. „Zajímavé. Kolik těch videí podle vás udělal?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Hurley.

„Co kdyby byl Durrání ještě naživu? Co kdybychom ho dopadli, ale nezabili? S kolika scénáři musel počítat?“

„Bude jich tak tisíc, jak toho mizeru znám,“ odhadl Hurley.

Kennedyová klepla na touchpad a Rickman znovu ožil.

„Musím přiznat, že jsem počítal, že Gould má dobrou šanci tě dostat. Když ne on, tak kdo? Patří k nejlepším profesionálům na světě a už oddělal tvoji ženu a dítě.“

Rickmanova tvář se roztáhla do úsměvu, zatímco Rapp se zachmuřil.

Jak rád by toho parchanta probudil zpátky k životu. Protože jen tak by ho mohl zase zabít.

„Podívejte se na něj, Irene,“ pokračoval Rickman. „Vypadá našťavaně? A jak myslíte, že je mně? Jsem mrtvý. Ale kde jsem to skončil? Aha, u Mitche. Bůh ví, že nejsi ten nejostřejší nástroj v regálu, ale máš jeden nepopíratelný talent: nenechat se zabít. Když jde o to, abys přežil a nepřátelé skončili s kulkou v hlavě, jsi fakt génius. Nebo spíš idiot s jedinou fenomenální schopností.“

Rozchechtal se až příliš nevázaně. Jako kdyby věděl, že už smích nemusí zadržovat. Že nikoho neošálí.

„Afghánistán člověka dožene k šílenství. Víš to sám. Mluvili jsme o tom. Tisíc let kultury, člověče. Zabiješ všechny kromě roztomilé sedmi-leté holčičky, a víš, co udělá? Bodne tě nůžkami, sotva se k ní obrátíš zády. To rovnou můžeš zavádět demokracii v chřestýším hnízdě. A politici teď cpou prachy a práci lidem, kteří se nás jen před pár roky snažili zabít.“

Měl pravdu. Kongres rozhodl, že když budou jednoduše rozhazovat peníze, nakonec se všichni v Afghánistánu naučí spolu vycházet. Ve skutečnosti politici zjistili, že je to ten nejsnadnější způsob, jak si zachovat tvář. Odsouvat řešení problému, dokud neodejdou na odpočinek a nezačnou na Floridě hrát golf.

„Tahle země mi zničila život, rodinu, zdraví. Nic mi nezůstalo. Malá penze, abych mohl dožít sám v jednopokojovém bytě, zatímco tihle hajzlové sedí ve svých vilách a jedí s dětmi kaviár.“

Shodil nohy ze stolu a naklonil se ke kameře. „Zničila jste mě, Irene. Takže vám to vrátím. Budou unikat další a další informace. Než to skončí, budete ve vězení a CIA se změní v trapný odstavec v učebnici dějepisu. Svět je chaos s řídkými záchvěvy civilizace. Mitchi, ty to víš líp než kdokoli jiný. Jenom se pleteš v tom, že to dokážeš změnit.“

Zase se opřel a nasadil další šílený úsměv. „Brzy na shledanou.“

Displej potemněl a Kennedyová nejistě ucouvla. Nabízela mu povýšení, stažení z Afghánistánu. Jenže on opakovaně odmítal. Unikla jí nějaká varovná znamení? Přehlížela je ze strachu, že by mohla přijít o jeho jedinečné schopnosti?

Rapp jako by četl její myšlenky. „Všichni jsme blázni, Irene. Jinak